

Una treva social per a la independència

El Govern espanyol de Rajoy va decretant autèntics fascicles de cop d'estat institucional en repetits divendres negres. Recentralitza, lamina l'autogovern municipal i autonòmic i desmunta un estat del benestar que encara no havia arribat a la seva màxima expansió. Aquestes decisions són imposades per una Europa que es mou entre l'austeritat calvinista de Merkel i els interessos dels anomenats mercats, que vol dir el capital internacional, que vol dir els poderosos globals que mouen els fils de l'economia global.

Catalunya viu una amenaça doble, un doble embat; el primer a les estructures institucionals i polítiques de la nació, a través de la invasió de competències i de l'estrangulament econòmic. El segon és als drets socials del poble català.

El president Mas i CiU es mouen en l'acció política seguint les seves tesis polítiques d'austeritat (llegiu retallades) per fer contents Europa, però creant un malestar interior creixent. Respecte Espanya, el president català voldria fer-se l'orni fins posar damunt de la taula un pacte fiscal que sembla que pivotarà més en ERC i ICV que en PSC i el PP, de moment. Però la soga econòmica en forma d'espoli fiscal cada cop escanya més.

Mas ha de tenir vista llarga. Si vol ser un mer nom més en la llista de presidents, gris, que només mira la tresoreria per pagar nòmines, s'emportarà el país per endavant, institucional i socialment. Catalunya necessita ja aclarir què passa amb el pacte fiscal, per saber si la transició nacional anunciada per CiU és un camí a la província o un camí a la nació plena. I això no ho decidirà Mas, ni Pujol ni Duran; això ho decidirà el poble català i la seva capacitat de mobilització política. I un cop tinguem el ?no? de Madrid (que és el que tindrem), caldrà actuar.

Les condicions objectives ens porten a observar un procés independentista, de ruptura amb un estat caduc i col·lapsat econòmicament. Ara bé, CiU ha d'apagar els carrers, cal una treva social, perquè el consens que sempre reclama Mas, també està en l'àmbit social.

El consens nacional per a la independència necessita als aturats, als autònoms, als dependents i els seus familiars, els funcionaris i els comerciants. Sense poble, no hi ha nació.